

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af Patientforsikringen.

(Beslutningsforslag nr. B 150).

Medlemmer af Folketinget Tom Behnke (FRI), Kim Behnke (FRI), Thorkild B. Fransgaard (FRI) og Kirsten Jacobsen (FRI) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om, at statsanerkendte a-kasser lægges ind under Arbejdsformidlingen.

(Beslutningsforslag nr. B 151).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af lovforslag nr. L 249: Forslag til lov om specialpædagogisk støtte ved videregående uddannelser.

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 30/3 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Carsten Hansen (S):

Da Socialdemokratiets ordfører på sagen, hr. Jeppe Kofod, ikke kan være til stede i dag, skal jeg på hans vegne fremlægge vores holdning til det her lovforslag.

Forslaget er en udløber af vinterens finanslovforlig, som vi jo indgik sammen med SF, CD, Det Radikale Venstre og Enhedslisten. Grundlæggende handler det om at sikre lige muligheder for handicappede, også når det gælder videregående uddannelse.

Det er således for os at se vigtigt, at det ikke bliver det fysiske eller det psykiske handicap, der er afgørende for, om en person kan gennemføre en videregående uddannelse eller ej. Det må i hvert fald ikke være hindringen.

Det nuværende system, hvor handicappede studerende er henvist til at søge støtte som et led i en revalidering, er ikke hensigtsmæssigt. Vi hilser det derfor velkommen, at opgaven flyttes fra det sociale system over til Statens Uddannelsesstøtte, hvor det rettelig hører

hjemme, og Socialdemokratiet kan derfor støtte lovforslaget.

Tove Bjerre Mortensen (V):

Finanslovaftalen blev som bekendt et klude-tæppe, og dette lovforslag omfatter den del af finanslovforliget, som Venstre ikke er med i.

Ikke desto mindre hilser vi intentionerne bag lovforslaget velkommen. I Venstre mener vi, at lige muligheder er en menneskeret, og med nye teknologiske hjælpemidler er mulighederne for at kompensere for funktionsnedsættelse forbedret væsentligt.

Venstre støtter, at der skabes incitament, så studerende med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse får mulighed for at gennemføre en videregående uddannelse på fuldstændig lige fod med andre studerende.

Forslaget lægger op til at styrke selvværdet og menneskeværdet hos personer med funktionsnedsættelse, og det er et klart opgør med den passive opbevaringstanke, som Venstre har bekæmpet i årevis.

Personer med funktionsnedsættelse har i udpræget grad en risiko for at blive isoleret i deres dagligdag på grund af deres handicap, hvorfor et aktivt liv i form af uddannelse og arbejde er af afgørende betydning. Der er brug for folk på arbejdsmarkedet, og vi mener, at det er i samfundets interesse, at f.eks. fysiske handicap som nedsat hørelse og syn ikke hindrer en person i at klare sig i uddannelsessystemet og dermed senere på arbejdsmarkedet.

Personer med funktionsnedsættelse er afhængige af den kompetence, som formel uddannelse giver, ellers risikerer disse grupper at komme sidst i køen, når de skal ud på arbejdsmarkedet.

I Venstre vil vi pointere, at hovedsigtet naturligtvis er, at også funktionshæmmede kan udfylde et arbejde og klare sig selv og familien i størst muligt omfang efter endt uddannelse. Derfor er vi betænkelige ved, at det dobbelttop-tag, som lå i § 63 i lov om aktiv socialpolitik, er udgået, og vi ser gerne dette drøftet i udvalget.

På trods af de gode intentioner har Venstre en række betænkeligheder ved lovforslaget. Først og fremmest er vi betænkelige ved, at forslaget atter er et led i regeringens centraliseringsbestrebelse. Jeg citerer fra bemærkningerne på side 6:

»Det er tanken på længere sigt at samle al ekspertise og administration af specialpædago-

gisk støtte inden for Undervisningsministeriet i styrelsen.«

Dermed lægger lovforslaget op til, at afgørelser overgår fra kommune til stat, så det er ministeren og styrelsen, som fremover skal træffe afgørelsen.

Undervisningsministeren får også hjemmel til at begrænse støtten inden for den udmeldte ramme. Det kan måske give problemer, f.eks. nævner DSI, De Samvirkende Invalideorganisationer, og DCH, Det Centrale Handicapråd, i deres hørings svar, at de ikke kan acceptere begrænsningerne i § 3, stk. 2, og de henviser til FN's handicapregler om at iværksætte tilstrækkelige foranstaltninger. Det bør undersøges nærmere, om der er problemer med at leve op til FN's regler.

Desuden er der en række spørgsmål, som vi håber ministeren vil kunne afklare under udvalgsbehandlingen. Hvorfor er åben uddannelse og ph.d. ikke med i lovforslaget?

Kan man få støtte til de uddannelser efter den gamle lov og § 63 i lov om aktiv socialpolitik?

Hvad angår selve finansieringen, nævner forslaget, at der afsættes 40 mio. kr. om året. Hvordan er man kommet frem til dette tal? Hvor meget har man før brugt på området, og ligger der en opgørelse til grund for de 40 mio. kr.?

I år 2001 forventes det at 2.300 personer skal kunne modtage støtte, og hvad sker der, hvis ligeberettigede ansøgere overstiger det afsatte beløb? Hvad er så udvælgelseskriteriet? Vil ministeren være nødt til at overtræde FN's handicapregler, som jeg før omtalte?

Rektorforeningen påpeger i sit hørings svar, at der ikke er kompenseret for den ekstra ressourceanvendelse, som administrationen af ordningen pålægger uddannelsesinstitutionerne inden for bevillingsrammen. Styrelsens administration af selve ordningen mener DSI er tung og dyr, og andre kalder den utrolig bureaukratisk. Derfor skal administrationen af specialpædagogisk støtte gøres mindre bureaukratisk, også for at sikre, at støtten er bevilget inden studiets start.

Trods de gode intentioner mener vi i Venstre, at der er mange ubesvarede spørgsmål og mange uklarheder i lovforslaget, som vi ønsker belyst under udvalgsarbejdet, før Venstre tager endelig stilling til det.

Gitte Seeberg (KF):

Da den konservative ordfører, hr. Brian Mikkelsen, ikke har mulighed for at være til stede her i Folketingssalen i dag, skal jeg på hans vegne redegøre for Det Konservative Folkepartis standpunkt i sagen:

Med det fremsatte lovforslag ønsker undervisningsministeren i henhold til udkastet at sikre, at studerende med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, der er optaget på en videregående uddannelse, uanset funktionsnedsættelsen kan gennemføre uddannelsen i lighed med andre studerende. Det er jo et godt formål, som ingen her i salen vel umiddelbart kan have noget at indvende imod. Spørgsmålet er så, om den i lovforslaget foreslåede metode er den rette vej til sikring af ligebehandling af handicappede uddannelsessøgende og andre studerende.

Først og fremmest ser vi gerne en nærmere undersøgelse af, om en centralisering af støtten rent faktisk er nødvendig. Vil en centralisering rent faktisk sikre de pågældende handicappede en lettere sagsadgang eller på andre måder lempe vejen til de nødvendige støtteforanstaltninger i en sådan grad, at det retfærdiggøre en centralisering?

I teksten til lovforslaget fremhæver man, at den studerende ved sit uddannelsesvalg med lovforslaget ikke længere vil være begrænset af det dobbelte optag, og det er jo på sin vis korrekt. Den pågældende person skal ikke længere vurderes i relation til revalidering og skal dermed ikke længere opfylde betingelserne om det arbejdsmarkedspolitiske sigte. Men man undgår jo ikke dobbelt optag, når de handicappedes ansøgninger fortsat skal vurderes i henhold til en række opstillede kriterier.

Mit næste spørgsmål vil så være: Har kommunerne da ikke gjort nok? Har de handicappede eller relevante organisationer oplevet, at der i kommunerne har været problemer med tildelingen af specialpædagogisk støtte?

Umiddelbart virker det hensigtsmæssigt, at man har samlet al relevant lovgivning i den sociale sektor og dermed under kommunerne. Derved sikrer man den enkelte en samlet og koordineret behandling. Med lovforslaget vil mange handicappede, der fortsat har behov for støtte til eksempelvis forsørgelsesudgifter, blot være tvunget til at henvende sig endnu et offentligt sted for at få den støtte, der er nødvendig for, at de kan gennemføre en videregående uddannelse.

Dernæst må man studse over økonomien i forslaget. Skal det virkelig koste 40 mio. kr. at gennemføre det fremsatte forslag? Ministeren anfører godt nok i forslaget, at der modsvarende vil ske en række besparelser inden for socialrådgivningsområdet i kommunerne. Men sidstnævnte skriver i deres høringssvar, at »de økonomiske og administrative konsekvenser for kommunerne vil være af uendelig ringe betydning«, og at »det i det daglige ikke vil kunne mærkes som en lettelse af administrativ karakter i kommunerne.« Fra konservativ side finder vi, at der er tale om meget store omkostninger i forhold til forslaget baggrund og forventede effekt.

Sammenlagt må jeg sige, at selv om det er en del af et forlig, så erkender vi i Det Konservative Folkeparti, at der er tale om et godt formål, men vi vil under udvalgsbehandlingen gerne sikre os, at lovforslaget rent faktisk udgør en reel forbedring på området, og at der ikke blot er tale om en centralisering for centraliseringens egen skyld.

Aage Frandsen (SF):

Som det er nævnt, er det her lovforslag en udløber af den aftale, der blev indgået i forbindelse med finansloven, hvori ud over regeringspartierne Socialistisk Folkeparti, CD og Enhedslisten deltog.

Formålet med lovforslaget var jo at leve op til nogle af de ønsker, der har været hos de handicappedes organisation igennem mange år, om at få en større ligestilling i forhold til andre medborgere, som ikke har tilsvarende handicap. Det har været intentionen i lang tid fra disse organisationers side, og det her går så i den retning.

Det er også klart, at disse organisationer altid kan have ønske om, at det kunne blive endnu bedre, og derfor er det ikke overraskende, at de påpeger nogle ting, som de synes kunne have været endnu bedre, end de er i lovforslaget. Men vi opfatter under alle omstændigheder det her som et klart fremskridt i retning af, at mennesker, som har en funktionsnedsættelse enten psykisk eller fysisk, i højere grad bliver ligestillet med andre medborgere. Derfor opfatter vi helt klart forslaget som et fremskridt.

Når man hører de to tidligere indlæg fra Venstres og De Konservatives side, får man lidt indtryk af, at de er på jagt efter at finde et eller andet, hvorom de kunne sige, at det kunne man have gjort bedre. Kritikken af, at det her er cen-

tralisering, virker jo, som om de har et behov for at sige, at de er lidt imod det, og at de ikke er helt tilfredse med det, for det siger jo sig selv, at hvis det her skal gennemføres ud fra de intentioner, der ligger der, så er man nødt til at have en eller anden form for central godkendelse.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvad det her kommer til at koste, må man vel nok sige, at det ligesom med så mange andre lovforslag af den art er svært at sige. Når et tal som 40 mio. kr. står opført, går jeg ud fra, at det er det bedste skøn, som Undervisningsministeriet og undervisningsministeren kan give, men det er klart, at om det lander lige dér, er der jo nok ikke nogen der kan vide noget om.

Det afgørende er, at der er nogle borgere i det danske samfund, som nu i højere grad bliver ligestillet med andre borgere, og det betyder jo så også, at vi kan leve op til de konventioner, vi selv har sagt at vi vil tilslutte os, og som vi har tilsluttet os.

Ud fra de betragtninger kan vi give vores fulde tilslutning til lovforslaget. I det omfang der er småting, som det under udvalgsbehandlingen viser sig at der er behov for at se på, jamen så gør vi selvfølgelig det, for selv om der er et forlig på området, betyder det jo ikke, at vi ikke kan diskutere det efterfølgende, men det er klart, at vi støtter lovforslaget, som det ligger.

Christian H. Hansen (DF):

Dansk Folkeparti finder det positivt, at man med dette lovforslag giver institutionerne en reel mulighed for at forbedre de handicapstuderendes vilkår.

I Dansk Folkeparti har vi den holdning, at det at være handicappet ikke bør være ensbetydende med, at man udelukkes fra at deltage i de aktiviteter, som vi normalt forbinder med et almindeligt samfundsliv. Et almindeligt samfundsliv er jo også et liv med mulighed for uddannelse.

Nogle mennesker er født med et handicap, andre får måske et handicap ved f.eks. en ulykke eller sygdom, men uanset årsagen hertil må det være rigtigt, at man sikrer, at studerende kan gennemføre den uddannelse, de er optaget på, uanset hvad det er for en funktionsnedsættelse, der er sket.

Med disse ord har jeg vel egentlig også fortalt, at Dansk Folkeparti er positivt over for lovforslaget.

Jeg vil lige nævne, at jeg er faldet over en bemærkning fra Dansk Sygeplejeråd. Det finder ikke, at studiepladser på sygeplejeuddannelsen med behovsdimensioneret optag bør kunne optages af studerende, som ikke forventes at kunne udføre denne funktion.

Når man ser på den påstand, også sådan fra forskellige vinkler, er den jo egentlig rigtig nok, og den holdning kan faktisk puttes ind under mange forskellige uddannelser, men jeg har opfattet lovforslaget således, at der er lagt op til, at selve systemet holder lidt øje med det her punkt.

Jeg formoder, at ministeren ved, hvad jeg vil ind på, og jeg vil også gerne have, at ministeren lige bekræfter, at det er rigtigt opfattet.

Til sidst vil jeg nævne, at de forskellige handicaporganisationer er kommet med nogle bemærkninger til lovforslaget, og at man jo kan se, at ministeren har rettet nogle af tingene ind og tilpasset lovforslaget deres ønsker, men der er stadig væk mange ting, som er uafklarede, og jeg mener, vi skal se, om vi kan åbne lidt for nogle af tingene under udvalgsbehandlingen.

Overordnet må vi sige, at vi er positive over for det her, og jeg tror, at det ender med, at vi stemmer for det.

Så nævnte hr. Aage Frandsen, at V og K havde forsøgt at finde noget negativt. Det må jeg sige at vi ikke kunne i det her, men det kommer senere på dagen.

Susanne Clemensen (CD):

I CD lancerede vi ved Folketingets åbning sidste år det, som vi har kaldt et rarere samfund, vel vidende at der herinde på Christiansborg bliver set lidt skævt til en, når man taler om sine drømme og visioner for fremtidens samfund. Ja, det sidste kan måske lige gå an, men taler man om drømme, bliver man anset for rablende vanvittig.

Ikke desto mindre tillod vi os at spørge statsministeren, om det samfund, som vi har i dag, i virkeligheden er så effektivt, som vi går og bilder os ind, og hvad man egentlig forstår ved et effektivt velfærdssamfund.

Når jeg bringer det op i debatten her i dag, er det, fordi vi har et system i Danmark, hvor vi stiller meget større krav til personer med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, der ønsker at påbegynde en videregående uddannelse, end vi stiller til andre studerende, forstået på den måde, at det i dag er kommunerne, der bevilger de ekstra hjælpemidler og særlige lærebogsma-

terialer, der for mange unge mennesker med et handicap er nødvendige for, at de kan studere, under forudsætning af, at kommunen vurderer, at den påtænkte uddannelse er realistisk og efterfølgende forventes at medføre beskæftigelse.

Det kan man da kalde et effektivt samfund, vil nogle nok mene. Her bliver det udsigten til beskæftigelse, dvs. sparede udgifter til offentlig forsørgelse minus udgifter til diverse hjælpemidler under uddannelsen, der er afgørende for, om en ansøgning imødekommes.

Efter et møde med Dansk Blindesamfunds Ungdom i oktober sidste år spurgte jeg undervisningsministeren, om det ikke var på tide at gennemføre sektoransvarlighedsprincippet ved de videregående uddannelser for personer med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse, både hvad angår forsørgelsesgrundlaget og den specialpædagogiske støtte. Nu havde handicaporganisationerne nemlig endnu en gang fået at vide, at det ikke kunne lade sig gøre.

Jeg havde da helst set, at vi i forbindelse med finanslovaftalen havde fundet en samlet løsning på forsørgesspørgsmålet og den specialpædagogiske støtte, men når det ikke kunne lade sig gøre, tror jeg alligevel, at dette lovforslag er det første store skridt på vej til en samlet løsning.

Lovforslaget gør op med den effektivitetsbetragtning, der har hersket indtil nu, men efter CD's opfattelse er den effektivitetsbetragtning, der ligger bag, heller ikke den rigtige, for hvem kan egentlig tillade sig at gøre sig til dommer over, om det er realistisk for en ansøger at gennemføre den påtænkte uddannelse og ydermere, om den efterfølgende forventes at medføre beskæftigelse?

Det er jo en politik, som vi i Bertel Haarders tid som undervisningsminister så førte til massearbejdsløshed for ingeniører, så den politik har vi for længst forladt for andre studerende i uddannelsessystemet, og det bør naturligvis gælde for alle.

Der er mange usikkerhedsmomenter forbundet med at gennemføre sektoransvarlighedsprincippet, for så vidt angår den specialpædagogiske støtte ved videregående uddannelser, og kun fremtiden kan vise, om der er behov for justeringer. Især er vi i CD optaget af, at den behandling af en ansøgning om specialpædagogisk støtte, der skal foretages af SU-styrelsen, særlig når der er tale om påbegyndelse af en videregående uddannelse, ikke allerede fra starten fører til en forsinkelse af studiet. Der ved vi

jo, at det har stor betydning for at undgå frafald på uddannelsen, at man socialt og fagligt er i stand til at følge med resten af holdet, og det kræver jo, at ansøgninger og hjælpemidler, lærebogsmateriale osv. hurtigt bliver klar til brug.

Jeg vil slutte af med at sige, at vi i CD er glade for, at vi gennem en af finanslovaftalerne fik taget hul på at gennemføre sektoransvarlighedsprincippet på de videregående uddannelser, for det er jo en sag, som handicaporganisationerne har arbejdet på at fremme i mange år. Nu er det så endelig lykkedes, og det er bl.a. CD's fortjeneste.

Dorit Myltoft (RV):

Dette lovforslag skal sikre bedre rammer for mennesker, som er fysisk og psykisk funktionshæmmede, når de er under videregående uddannelse.

Der er to ting i lovforslaget, som Det Radikale Venstre ser som helt væsentlige fremskridt:

For det første er det vigtigt, at det såkaldte dobbelte optag afskaffes, altså at unge mennesker med et handicap ikke hindres i at gennemføre en uddannelse på grund af manglende økonomisk støtte fra kommunalforvaltningen i henhold til lov om aktiv socialpolitik. Med det nye forslag bliver Undervisningsministeriet ansvarligt for at yde den økonomiske støtte.

Det betyder, at mennesker med handicap undgår at ende som kastebold mellem forskellige institutioner på grund af en uheldsøs kassetænkning. Der kan være tale om en uheldsøs ansvarsfordeling, dels mellem uddannelsessystemet og sociallovgivningen, dels mellem stat og kommune. Den entydige ansvarsplacering er rigtig fornuftig.

For det andet forventer Det Radikale Venstre, at mennesker, der er funktionshæmmede, fremover vil opleve, at vilkårene for den enkelte ikke mere er afhængige af tilfældige skøn. Med Undervisningsministeriets koordinerende rolle sikres en ensartet behandling af alle. Det ser Det Radikale Venstre som en virkelig positiv ting.

Tilgængelighed til uddannelsessystemet for alle, også for mennesker, der må leve med et handicap, er en meget vigtig sag for Det Radikale Venstre at arbejde for, og derfor kan vi støtte dette lovforslag.

Søren Kolstrup (EL):

Det foreliggende lovforslag om specialpædagogisk bistand må klart betegnes som et fremskridt. Nu placeres ansvaret for, at handicappede

de kan få støtte til at gå på en videregående uddannelse, i sektoren.

Formålet med lovforslaget, som flere har været inde på, er jo at undgå den forskelsbehandling, som sker i dag, nemlig at unge handicappede udsættes for et dobbelt optagelseskrav, hvis de ønsker at gå på en videregående uddannelse, idet de skal opfylde det normale optagelseskrav og samtidig skal overbevise det sociale system om, at netop denne uddannelse vil betyde, at de kan klare sig økonomisk i fremtiden. Dette dobbelte optag afskaffes, og de får ret til specialpædagogisk støtte under uddannelsen.

Det grundlæggende spørgsmål, man må stille, er selvfølgelig så, om den diskriminering, der ligger i det dobbelte optagelseskrav for unge handicappede, nu forsvinder. Ligesom CD's ordfører, fru Susanne Clemensen, var inde på, så har vi i Enhedslisten set med bekymring på, at forsørgelsen ikke er en del af den støtte, de har ret til. Det er vel ikke utænkeligt, at mange handicappede har problemer med at forsørge sig selv på en SU, specielt når man må tage i betragtning, at muligheden for erhvervsarbejde måske ikke er så stor for denne gruppe. I så tilfælde vil der jo ske det, at de stadig vil skulle søge forsørgelse i det sociale system og dermed stadig have et reelt dobbelt optagelseskrav.

Vi har selvfølgelig mærket os, at undervisningsministeren har tilkendegivet, at hun vil sætte sig sammen med socialministeren og finde en løsning.

Det ser vi frem til, og jeg skal indtrængende opfordre ministeren til at fortælle Folketinget, hvilke løsningsmuligheder ministeren ser efter samtaler med sin kollega, og hvilket tidsperspektiv der er i disse samtaleøvelser, om de får et punktum på et eller andet tidspunkt.

Retten til specialpædagogisk støtte er foreslået på linje med SU-reglerne. Det er der som udgangspunkt meget fornuft i, dog kan der være et mindre problem for de unge, som på grund af deres handicap ikke kan overholde tiden. Vi har bemærket, at der kan gives ekstra klip ved sygdom, og hvis andre særlige forhold gør sig gældende, men ikke på grund af personens handicap, hvis dette er skyld i forsinkelsen. Vi har en fornemmelse af, at det kan blive svært at skelne mellem sygdom og handicap, og vi vil godt spørge ministeren, om ikke der kan være mulighed for at bløde op på dette område, eventuelt med en dispensationsmulighed.

Der er måske nogle skønhedsfejl i dette forslag, og vi sover først trygt, når vi ligesom har forsørgelsesafsnittet med, men det rører ikke ved, at man bør erkende, at det her lovforslag er et klart fremskridt.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag vil give studerende med fysisk eller psykisk funktionsnedsættelse bedre muligheder for at gennemføre en uddannelse i lighed med andre studerende. Støtten kan gives til studerende, der gennemgår en offentligt anerkendt videregående uddannelse indtil kandidatgrad og magisterkonferensgrad som sidefagsupplering, der hører under Undervisningsministeriet og berettiger til SU. Det betyder for en studerende med funktionsnedsættelse, at vedkommende kan modtage undervisning ved de institutioner, som i øvrigt udbyder undervisning, og at disse uddannelsessøgende ikke skal henvises til den sociale sektor for at modtage støtte. Loven om videregående uddannelser har hidtil ikke indeholdt mulighed for specialpædagogisk støtte, sådan som det er tilfældet for grundskolen, ungdomsuddannelser og frie kostskoler.

Der er dog et problem i, at handicappede studerende stadig væk ikke kan opnå højere uddannelser end kandidatniveau og magisterkonferensniveau uden at komme ind i det sociale system. Ligeledes kan handicappede heller ikke gå på åben uddannelse eller tage videreuddannelser som f.eks. de nye mastergrader eller diplomuddannelser. Det er bekymrende, at i en tid, hvor livslang uddannelse er et kodeord, har handicappede ikke samme muligheder og samme rettigheder som andre til at uddanne sig. Der bør ydes specialpædagogisk støtte til alle videregående uddannelser uanset ressortministerium, således at handicappede studerende i Danmark får samme behandling og samme rettigheder som ikkehandicappede.

Alligevel ser vi i Kristeligt Folkeparti positivt på lovforslaget, fordi det er i overensstemmelse med intentionerne i De Forenede Nationers standardregler om lige muligheder for handicappede, som blev vedtaget på FN's generalforsamling den 20. december 1993, og som Danmark har tiltrådt, men under udvalgsarbejdet vil vi rejse en del spørgsmål vedrørende handicappedes muligheder for at vælge frit mellem uddannelserne m.v., og det er spørgsmål, som bl.a. er rejst af høringsparter.

Lovforslaget er en del af finansloven for år 2000, men trods det kan der jo alligevel være noget godt i det.

Tom Behnke (FRI):

Uanset internationale konventioner er det anstændigt sådan, at man naturligvis støtter et sådant lovforslag som det her fremsatte. Det er klart, at såvel handicappede som invalide også skal have mulighed for at gennemføre videregående uddannelser, og som vi har gjort det på stort set alle andre områder og nu også på de videregående uddannelser, går vi simpelt hen ind og kompenserer for det pågældende handicap, således at vedkommende er i stand til at gennemføre et studium også på en videregående uddannelse.

Det kan vi naturligvis ikke have noget imod, tværtimod er vi meget, meget enige i forslaget her om, at der bliver en entydig ansvarsplacering, og at det dermed bliver nemmere og lettere at gennemføre også videregående uddannelser for denne gruppe borgere i vores samfund.

Vi støtter naturligvis lovforslaget.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil gerne takke for den meget positive modtagelse af lovforslaget. Jeg tror, at de grupper, som lovforslaget sigter på at støtte, vil optage det som meget positivt, at der sikres dem ligebehandling og gives dem bedre muligheder for uddannelse.

Jeg skal give et par enkelte svar på de spørgsmål, som er rejst:

En del af pointen med lovforslaget er jo for at leve op til sektoransvarlighedsprincippet at give handicappede muligheder, som ikke er forankrede i den sociale lovgivning, og det vil jo med andre ord sige, at det ikke er i kommunerne og i administrationen af den sociale lovgivning, det her bør varetages. Det bør være sådan, at de handicappede studerende, som i øvrigt opfylder de optagelseskriterier, der gælder for alle studerende, uanset om de er handicappede eller ej, kan få den støtte, som gør det muligt at gennemføre en uddannelse i forhold til uddannelsens konkrete planlægning.

Det er også derfor, det er naturligt, at en del af administrationen forankres på den enkelte uddannelsesinstitution, for det er dér, man har den konkrete tilrettelæggelse af studiet, det er

dér, man ved, hvilke undervisningsmidler man bruger, og hvordan det kan tilrettelægges.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi i forbindelse med det her lovforslag får taget et væsentligt skridt med hensyn til at gøre op med netop det dobbelte optag. Der er jo ikke nogen andre grupper af studerende, hvor man spørger, om de kan eller ikke kan få beskæftigelse bagefter, og deres gennemførelse af studiet så betinges af det.

Desværre er det sådan, at det grundlag, vi bygger på, må siges at være ufuldstændigt. Der er ikke en samlet opgørelse af, hvor mange mennesker med forskellige typer af funktionshæmning, der er i gang med en videregående uddannelse, og dermed er der heller ikke nogen samlet opgørelse over, hvor mange midler der bruges på området i øjeblikket.

Vi har forsøgt at foretage det bedst kvalificerede skøn både over det antal studerende, som vil være omfattet af lovgivningen, og dermed også over den økonomi, som vil blive nødvendig. Det, som jo er afgørende her, er, at vi giver nogle rettigheder til den enkelte, som gør det muligt at gennemføre en uddannelse.

Med hensyn til spørgsmålet om uddannelsens karakter er det klart, at der også i lovforslaget er en grænse, nemlig ved, at der er nogle handicap, som der ikke kan kompenseres for med hensyn til gennemførelsen af den konkrete uddannelse, men det vedrører stadig væk uddannelsen og ikke beskæftigelsen. At der vil være en sammenhæng, er indlysende, men der kan jo være handicap, som er af en sådan karakter, at uddannelser med f.eks. praktiske øvelser ikke er mulige for den enkelte, fordi der ikke kan gives en støtte, som er tilstrækkelig.

Jeg er enig med de ordførere, som har sagt, at det her er et skridt på vejen i forhold til at opfylde sektoransvarlighedsperspektivet, og at vi derfor også vil vende tilbage til området. Det første er at vende tilbage til selve forsørgelses-siden, og det er fuldstændig rigtigt, at jeg har optaget drøftelser med min kollega socialministeren om, hvordan der kan laves en løsning, sådan at vi også på forsørgelses-siden får gjort op med det dobbelte optag.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi indhenter erfaringer på det her område. For de videregående uddannelser er det en ny opgave for institutionerne at håndtere det, og derfor er det vigtigt, at vi får et solidere grundlag, før vi går videre, hvilket det er vores klare mål at gøre, sådan at handicappede i alle forhold får mulighed for at

gennemføre en uddannelse på linje med andre, men vi har brug for erfaringer, vi har brug for, at institutionerne bliver vant til at håndtere den her type af afgørelser.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 250: Forslag til lov om erhvervsrettet grunduddannelse og videregående uddannelse (videreuddannelsessystemet) for voksne.

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 30/3 2000).

Sammen med denne sag foretoges:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 251: Forslag til lov om ændring af lov om åben uddannelse (erhvervsrettet voksenuddannelse) m.v. (Videreuddannelsessystemet for voksne m.v.)

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 30/3 2000).

4) Første behandling af lovforslag nr. L 252: Forslag til lov om forberedende voksenundervisning (FVU-loven).

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 30/3 2000).

5) Første behandling af lovforslag nr. L 253: Forslag til lov om ændring af lov om daghøjskoler m.v. (Forberedende voksenundervisning m.v.).

Af undervisningsministeren (Margrethe Vestager).

(Fremsat 30/3 2000).